

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/130/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117253412
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6117253412.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členiek senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Evy Dzurikovej v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: Q. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. H. B. XX, XXX XX W., o zaplatenie 1 722,38 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 13Csp/257/2017-58 zo dňa 24. 05. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/257/2017 - 58 zo dňa 24. 05. 2018 v napadnutom druhom výroku, ktorým okresný súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v závislom výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom vyhovel čiastočne žalobe a prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.015,92 Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z jednotlivých vyšpecifikovaných dlžných súm predstavujúcich neuhradené splátky vo výške istiny za jednotlivé dlžné obdobia, druhou výrokovou vetou žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 26,02 %. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že sporové strany uzatvorili dňa 08. 12. 2014 zmluvu o revolvingovom úvere, túto posúdil ako spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, a zároveň sa na ňu vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., pretože ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na spôsob uzavretia zmluvy, keď najprv žalovaný dňa 12. 12. 2014 podpísal a vyplnil body 1 - 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere ako jednostranného právneho úkonu, ktorý súd považoval za návrh na uzavretie zmluvy. Následne zástupca žalobcu dňa 18. 12. 2014 podpísal a vyplnil bod 6 predmetnej žiadosti (údaje o schválenom revolvingovom úvere) a vystavil oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré mali byť prijatím návrhu, a teda uzavretím zmluvy. Súd konštatoval, že návrh na uzavretie zmluvy (žiadosť) a prijatie návrhu (žiadosť - bod 6 a oznámenie veriteľa o schválení úveru) nie sú totožné a líšia sa okrem iného v údajoch o RPMN pre úver, preto nemožno hovoriť o akceptácii návrhu zo strany žalobcu, ale o novom návrhu, ktorý by mal žalovaný písomne prijať alebo odmietnuť (§ 44 OZ). V konaní však nebolo preukázané, že by žalovaný následne urobil ďalší písomný úkon, ktorým by tento nový návrh žalobcu prijal. Súd teda dospel k záveru, že nemá preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov o výške ročnej percentuálnej miery nákladov pre úver; následne dospel k záveru, že neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/

zákona č. 129/2010 Z. z., konkrétne RPMN. Ďalej uviedol, že zmluva neobsahuje ani termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. Tento je uvedený iba v oznámení veriteľa, nie je podpísaný žalovaným. V čase uzatvárania zmluvy táto listina predmetný údaj vôbec neobsahovala. Konvalidovanie obsahu zmluvy o tento údaj nemožno nahradiť listinou - oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi ani za situácie, keď podľa bodu 7.1 písm. g/ zmluvných dojednaní toto oznámenie predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Nepochybne totiž ide o zmluvné dojednanie vypracované žalobcom bez možnosti ovplyvnenia textu zmluvných dojednaní spotrebiteľom vrátane bodu 13 žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere. Poskytnutý úver preto považoval za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. Tým žalobcovi vzniklo právo žiadať rozdiel medzi žalovaným čerpanými a zaplatenými peňažnými prostriedkami za predpokladu, že k zosplateniu úveru došlo v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaný mal úver splácať do júla 2018 a súd vo veci rozhodol dňa 24. 05. 2018. Súd konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca úver zosplatnil v súlade s § 53 ods. 9 OZ, preto takýto úkon je v rozpore so zákonom, a teda neplatný (§ 39 OZ). Pre účinné zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 sa vyžaduje existencia omeškania dlžníka so splácaním úveru dlhšie ako 3 mesiace, upozornenie dlžníka veriteľom na možnosť zosplatenia úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením, doručenie oznámenia o zosplatení úveru dlžníkovi. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, čo žalobca nepreukázal. Oznámenie o zosplatení zo dňa 14. 05. 2015 je iba upozornením na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ, pretože ku dňu 14. 05. 2015 nebol ešte žalovaný v omeškaní 3 mesiace so zaplacením splátky č. 234 a omeškanie najstaršej splátky trvalo 74 dní. Pretože k účinnému zosplateniu úveru nedošlo, žalovaný mal plniť úver v dohodnutých 42 mesačných splátkach splatných od 01. 02. 2015 do 01. 07. 2018. Vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd prvej inštancie uviedol, že na istinu jednej splátky pripadá 32,14 Eur (1.350 : 42). Do rozhodnutia súdu je splatných 40 splátok (nedospelé sú splátky č. 41, 42 splatné 01. 06. a 01. 07. 2018). Po započítaní úhrad žalovaného (269,68 Eur) na istinu tak ostala neuhradená časť 9. splátky vo výške 19,58 Eur a splátky istiny č. 10 až 40, celkom 1.015,92 Eur, a keďže súd nemal preukázané, že by tento dlh žalovaného zanikol, žalobe v časti o zaplatenie 1.015,92 Eur vyhovel. Žalobcovi zároveň priznal uplatnený úrok z omeškania v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013 a žalobcovi priznal z prisúdenej istiny zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých neuhradených splátok istiny do zaplatenia. Keďže žalobca si uplatnil úroky z omeškania od 25. 06. 2015 do 10. 01. 2018 a od 11. 01. 2018 do zaplatenia vzhľadom na úhrady žalovaného, zo splátok č. 5 - 8 splatných 01. 06., 01. 07., 01. 08. a 01. 09. 2015, bol priznaný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti do 10. 01. 2018, zo splátky č. 9 neuhradenej v časti 19,58 Eur splatnej dňa 01. 10. 2015 zo sumy 32,- Eur od 02. 10. 2015 do 10. 01. 2018, zo sumy 19,58 Eur od 11. 01. 2018 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti o zaplatenie 706,46 Eur s príslušenstvom žalobu zamietol, to znamená v časti do rozhodnutia súdu nezročných splátok istiny č. 41 a 42, v časti úrokov vzhľadom na bezúročnosť úveru, a tiež v časti príslušenstva, pokiaľ žalobca žiadal úrok z omeškania vyšší ako zákonný a zo sumy vyššej než zo sumy neuhradených dospelých splátok istiny úveru.

2. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie v časti výroku o zamietnutí žaloby a proti výroku o náhrade trov konania. Uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že medzi sporovými stranami nebola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, keďže sa jej účastníci nedohodli na RPMN vzhľadom na odlišné hodnoty tohto údajja v návrhu na uzavretie zmluvy a jeho prijatie. Závery súdu a rozhodnutie v tomto smere považoval žalobca za nezodôvodnené po právnej stránke, nie je zjavné, z akých dôvodov mal súd za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov by si účastníci zmluvy mohli legálne dohodnúť. Vzhľadom na špecifickosť tohto údajja, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet odvolateľ namietal, že takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá. Touto skutočnosťou sa však súd prvej inštancie ani nezaoberal. Žalobca namietal, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávava, a preto sa zmluvné strany na takejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa objektívne dohodnúť nedá, vyplýva predovšetkým z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údajja. Zákonná úprava určenia RPMN vychádza z toho, že ide o údaj nie dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Pokiaľ by ho žalobca neurčil v súlade so zákonom, porušil by zákon. Odvolateľ má za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov, a pokiaľ dospel k záveru, že nedošlo k vzniku

zmluvy z dôvodu, že sa zmluvné strany nedohodli na hodnote RPMN, ide o vecne nesprávny záver. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zmeniť tak, že súd žalobu zamietne (ide o zrejmú nesprávnosť, pretože navrhovaný výrok by bol v neprospech žalobcu; z celého textu odvolania je však zrejmé, že sa žalobca domáha zmeny tak, aby mu odvolací súd priznal celý uplatnený nárok, teda aj v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, keďže práve proti tomuto smeruje podané odvolanie).

4. Písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaný nepodal.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario; rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom druhom výroku a závislom treťom výroku podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny a správne odôvodnený potvrdil.

6. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský a následne skúmal zmluvné podmienky v kontexte obligatórných zákonných požiadaviek obsahových náležitostí spotrebiteľského úveru vyplývajúcich z osobitnej právnej úpravy v spotrebiteľských úveroch - zákona č. 129/2010 Z. z. Tento zákon pre platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere požaduje obligatórne písomnú formu (§ 9 ods. 1 veta prvá). Samotný kontraktný proces uzatvárania zmluvy ako výsledku spravidla dvojstranného konsenzu zmluvných strán upravuje Občiansky zákonník vo svojich všeobecných ustanoveniach.

7. Po oboznámení sa z obsahom spisu odvolací súd konštatuje, že z obsahu zamýšľanej zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podpísanou žalovaným 12. 12. 2014 a žalobcom dňa 18. 12. 2014 je zrejmé, že nemožno mať za platné dojednanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere z hľadiska platnej akceptácie návrhu - žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zo strany žalovaného tak, ako to vysvetlil v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie. Z predloženého formulára zmluvy je jednoznačné, že v bode 6 sa zapisujú údaje o schválenom revolvingovom úvere, pričom dlžník je vyslovene usmernený, aby tento bod nevyplnil. Bez akýchkoľvek pochybností tento bod vyplňa veriteľ, pri podpise zmluvy úverovým dlžníkom táto časť podpísaná nebola, bola doplnená neskôr, po tom, čo finanční agenti zašlú vyplnené žiadosti v bode 5 do sídla veriteľa za účelom schválenia požadovaného úveru a doplnenia žiadosti zmluvy o úvere v bode 6. Toto má súd zistené z množstva obdobných prípadov svedeckými výpoveďami ako dlžníkov, tak aj viazaných finančných agentov žalobcu.

8. Žalovaný tak vyplnením časti 5 formulára žalobcovi navrhol uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predpokladom platného uzatvorenia zmluvy je prijatie návrhu druhou stranou, a to bez výhrad, zmien, či doplnkov v zásadných údajoch. Odvolací súd práve s poukazom na osobitnú právnu úpravu spotrebiteľských úverov, na ktorú v odvolaní poukazuje a ktorou argumentuje práve žalobca zdôrazňuje, že časť 5 vyplneného formulára neobsahovala všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odhliadnuc od toho je nesporné, že dvojstranný konsenzuálny právny úkon v zmysle ust. § 44 ods. 1 v spojení s § 37 ods. 1 a § 43c ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka je zmluva platne uzatretá až okamihom dôjdenia vyjadrenia súhlasu s obsahom návrhu oferentovi. V tomto prípade však z hľadiska naplnenia bezpodmienečnej požiadavky zachovania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere so všetkými jej obligatórne požadovanými zákonnými náležitosťami nemožno dospieť k záveru, že veriteľ návrh na uzavretie zmluvy bez výhrad a doplnkov v zásadných údajoch akceptoval vyplnením časti 6. Údaje sa rozchádzajú v už konštatovaných častiach, pokiaľ žalobca zmenil údaj o RPMN, ktorý síce nie je dojednávaným údajom, ako správne argumentuje žalobca, ale údajom vypočítaným, ide o zásadnú zmenu pôvodného návrhu žalovaného ako žiadateľa o úver. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je pritom zásadným údajom vzťahujúcim sa k spotrebiteľskému úveru, ktorý musí byť zreteľne, jasne, pravdivo a zrozumiteľne aj pre priemerného spotrebiteľa obsiahnutý v zmluve o spotrebiteľskom úvere, pretože práve tento údaj má potenciál pomôcť spotrebiteľovi rozhodnúť sa a zväžiť podmienky čerpania splácania úveru z hľadiska jeho výhodnosti. Správne potom uzavrel súd prvej inštancie, že tvrdenú zmluvu o revolvingovom úvere je potrebné kvalifikovať z dôvodu nedodržania jej obligatórne požadovanej písomnej formy podľa ust. § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ako bezúročnú a bezplatkovú.

9. Naviac ešte odvolací súd poukazuje aj na absenciu ďalšieho zákonom č. 129/201 Z. z. vyžadovaného údaja pre to, aby úver nebol považovaný za bezúročný a bezpoplatkový, a to určenie konkrétneho termínu splatnosti, čo tiež súd prvej inštancie uviedol v bode 27 napadnutého rozsudku, a čo samo osebe je dostatočné pre záver, v zmysle ktorého žalobcovi prináleží len vrátenie poskytnutej istiny bez úrokov a ďalších poplatkov tak, ako uzavrel súd prvej inštancie. Na toto však podané odvolanie žiadnym spôsobom nereagovalo. Odvolací súd teda po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a zvážení všetkých relevantných skutočností dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, a preto rozsudok v odvolaní napadnutom meritórnym druhom výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a v závislom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania ako vecne správny a správne odôvodnený podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

10. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému ako plne úspešnému v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

11. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).